

EL PRÍncep TREBALLADOR

Vet aquí que una vegada, l'any 1934, en un lloc que ningú coneixia perquè era màgic, hi havia un castell molt gran. Allà hi vivia un príncep, que es deia Enric. Ell vivia sense preocupacions perquè el seu pare, en Tiorror, no li deixava fer res del que li agradava, i el pitjor, no podia sortir del castell.

L'Enric sempre feia tot el que el seu pare li manava: rentar les dents dels unicorns, passejar els animals, donar menjar als fènixs i dutxar als dracs cada dia.

Al final l'Enric es va cansar de fer-li cas, va agafar les seves coses i es va escapar del castell durant la nit. Quan va sortir va intentar no despertar als dracs, ja que estaven domesticats perquè ningú pogués entrar ni sortir del castell.

Al cap d'una bona estona, va decidir acampar lluny perquè el seu pare no el pogués trobar. S'escoltaven udols de llops i d'animals que no coneixia, i va començar a tenir una mica de por.

Va passar una mala nit, però per sort va poder dormir unes hores i així descansar. Al matí, l'Enric tenia molta gana perquè es va oblidar de portar-se menjar, així que va anar al castell per intentar entrar sense que ningú el pogués veure. La seva intenció era agafar una mica de menjar i marxar sense que ningú el veiés. De camí cap al castell es va perdre i va intentar tornar, però no recordava el camí de tornada i es va quedar al mig del bosc sense saber què fer.

D'altra banda, al castell, el seu pare estava molt preocupat, mirava per tots els llocs possibles, fins i tot sota les catifes. Va pensar una mica, i va anar fora del castell per si de cas el seu fill estava allà. El rei Tiorror va buscar per tots els racons del bosc, fins que el va trobar tot sol, i li va dir:

- Fill meu, per què has marxat? Em tenies molt preocupat!
- Perquè sempre haig de fer moltes coses i no et preocupes per mi, i sobretot, no em deixes sortir del castell. Però aquesta escapadeta m'ha

vingut bé per descobrir una mica el món, i m'ha agradat – li va dir el seu fill.

- Ho sento molt Enric, però per madurar s'ha de fer el que et mano, perquè algun dia et convertiràs en un adult i no estaràs preparat per ser-ho. – li va dir el seu pare, preocupat.
- Oh... no sabia que pensaves això. – va dir l'Enric, posant-se en el lloc del seu pare. – Pensava que em manaves les feines perquè no volies fer-les tu. No sabia que tot això era part de madurar per fer-se adult. Ho sento molt, pare.
- No passa res, fill, tots ens equivoquem alguna vegada. Tornem cap a casa, que segur que tens gana. – li va dir el seu pare.

Tots dos es van fer una forta abraçada i es van començar a entendre una mica més. A partir d'aquell dia, el rei va començar a ajudar a l'Enric a fer les feines que calia fer i l'Enric gaudia molt del temps que passava amb el seu pare.

I vet aquí un gat i vet aquí un gos que aquest conte ja s'ha fos.